

Nico De Braekeleer
& Frieda Van Raevens

Vampierparty

Van Halewyck

1. Wiffer in de kast

Boe ligt te bibberen en sidderen in zijn bed en trekt het laken tot over zijn hoofd. De huilende wind buiten schuurt langs de bomen, laat de bladeren aan de bomen spookachtig ritselen en beukt met volle kracht tegen het raam van zijn slaapkamer. De regen tikt hard tegen de ruiten, als skelettenvingers die eisen om naar binnen te mogen. Het plasmalijfje van Boe krimpt angstig in elkaar wanneer een bliksem zijn hele kamer verlicht. Een rollende donder laat heel het spookhotel beven. Boe is zo bang dat hij eraan denkt om uit bed te springen en naar de slaapkamer van zijn ouders te hollen om bij hen in bed te kruipen. Maar dat doet hij niet, want dan zullen zijn tien broers en tien zussen hem vast een maand lang uitlachen en daar heeft hij geen zin in.

Krrrrk...

Boe slikt huiverig wat plasmaspeeksel door wanneer hij het geluid hoort. Het kwam niet van buiten, maar klonk uit de oude, bruine, houten kleerkast die in de hoek van zijn kamer staat.

Nu durft hij niet eens meer uit zijn bed klauteren om bij zijn mama en papa te gaan slapen. Zijn lichaam trilt zo hevig dat het lijkt alsof het door de bliksem is getroffen en nog aan het naschokken is van de elektriciteit die door hem heen gaat. Wat zit er in zijn kast? Een vreselijke, bloeddorstige wiffer die hem met huid en haar wil verslinden? Nou, veel zal die dan niet te eten hebben, want Boe heeft geen huid en geen haar. Zijn lijfje bestaat volledig uit plasma. Maar waarschijnlijk vinden wiffers plasma net heel erg lekker en hebben ze zin om hun tanden erin te zetten. Boe probeert niet te denken aan de pijn die hij zal voelen wanneer de wiffer hem aan flarden scheurt met zijn vlijmscherpe hoektanden en hem vermaalt tussen zijn reusachtige kiezen.

Krrrk...

De deur van zijn kast zwaait open. Dat ziet hij niet, maar dat hoort hij aan het geluid. Boe vindt het helemaal niet prettig dat hij gaat sterven. Hij is nog heel jong en hij had graag nog zoveel gedaan.

Voetstappen! Boe hoort ze luid en duidelijk. Ze klinken uit de richting waar de kast staat en komen steeds dichterbij. Maar... wiffers hebben toch geen voeten? Dat wil zeggen dat er geen wiffer in zijn slaapkamer rondloopt, maar een ander wezen. Misschien wel een duister duivelsmonster met grote, rode puntige oren en een driehoekige muil met scherpe naaldtanden waaruit een misselijkmakende zwavelstank walmt?

Het is donker in de kamer van Boe en door zijn laken heen kan hij eerst niets zien, maar dan verlicht een volgende bliksem zijn kamer en ziet hij de schaduw boven zich opduiken. O nee!

Boe schreeuwt het uit wanneer zijn laken wordt weggetrokken. ‘Héééélp!’

Maar tot zijn verbazing kijkt hij in het grijnzende gezicht van zijn vriend Pier. In de hand van de vampierjongen zit een grote, lichtrode kaart met daarop donkerrode bloedspatten. Tenminste, het lijken bloeddruppels, maar als je goed kijkt, zie je dat het verfspatten zijn.

‘Dag Boe’, zegt Pier. ‘Ik kom jou uitnodigen voor de vampierparty bij ons thuis in het kasteel.’

Boe zucht opgelucht. Pier komt hem elk jaar uitnodigen op een andere, griezelachtige manier en elke keer weer trapt hij erin en denkt hij dat er iets helemaal mis is.

‘Moet je mij nu elk jaar zo laten schrikken?’ vraagt Boe. ‘Je weet hoe bang ik ben!’

‘Daarom ben jij ook het leukst van allemaal om uit te nodigen’, grijnst Pier. ‘Al ga ik proberen om Wolf, Pas en Mie net zoveel angst aan te jagen als jou.’

‘En Nes?’

Pier haalt zijn schouders op. ‘Die durf ik niet bang te maken, want ik vrees dat ze mijn vriendinnetje dan niet meer zal willen zijn.’

Nu is het Boe die hartelijk moet lachen.

2. Het skelet in bed

Pier vindt het supertof om elk jaar de uitnodigingen voor de vampierparty van zijn ouders rond te brengen bij zijn vrienden. Elk jaar weer slaagt hij erin om hen aan het schrikken te brengen.

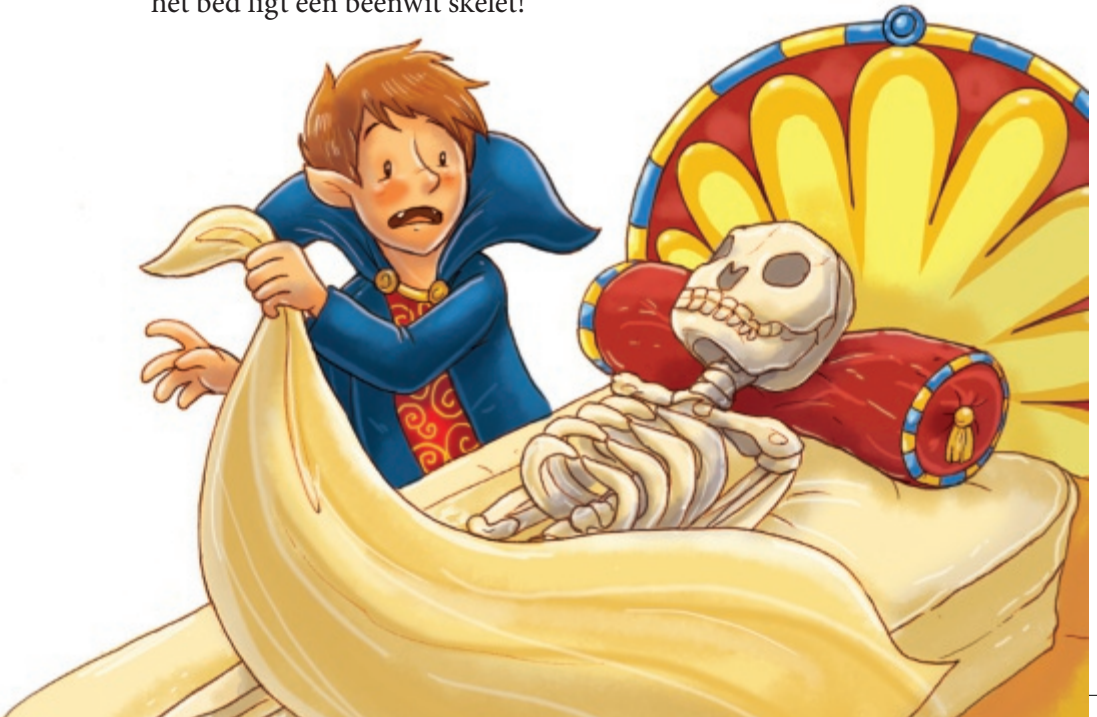
Nadat hij bij Boe is langs geweest, sluipt hij op de woonplaatsen van Pas en Wolf af. Bij Nes heeft hij de uitnodigingskaart gewoon in de brievenbus van de Drakenberg gestopt, want hij wilde haar niet storen tijdens haar schoonheidsslaapje.

Pas brengt hij aan het schrikken, maar ze vindt het wel leuk en trakteert hem op wafels en lolly's van het snoephuisje. 's Nachts snoep eten mag eigenlijk niet van zijn ouders, maar voor één keertje kan het vast geen kwaad.

Wolf is heel wat minder onder de indruk, maar dat had Pier wel verwacht, want Wolf is haast even dapper en moedig als Pier, en dus niet gemakkelijk aan het schrikken te brengen. Hoewel Wolf ligt te slapen in de slaapkamer in zijn wolvenhol en Pier heel hard schreeuwt om Wolf aan het schrikken te brengen, opent Wolf gewoon rustig zijn oogjes. Hij neemt de uitnodiging aan en wenst Pier daarna een goedenacht. Nee, daar is weinig leuks aan.

Nu moet Pier alleen nog langs bij Mie, maar dat is elk jaar de moeilijkste opdracht. Mie is heel slim en gevoelig, en lijkt op voorhand meestal al te weten dat hij eraan komt. Maar deze keer zal ze hem geen loer draaien, daar is hij van overtuigd!

Pier heeft de sleutel gekregen van de ouders van Mie en glipt nu stilletjes door de gangen van de piramide, richting de slaapkamer van Mie. De uitnodiging heeft hij opgevouwen en in zijn broekzak gestoken. Zijn vingers beroeren de klink van de slaapkamerdeur en duwen de deur geruisloos open. Op de tippen van zijn tenen sluipt hij op het grote bed van Mie af, vast van plan om zijn keel open te zetten en het mummiemeisje de schrik van haar leven te bezorgen. Wanneer hij het laken wegtrekt, opent hij zijn mond om te schreeuwen, maar de gil blijft achter in zijn keel steken. In het bed ligt een beenwit skelet!

De mond van Pier blijft een tijdje wagenwijd openstaan en dan komt de gil plots los. ‘Wheiiiiiiii!’

Het is een schreeuw van angst, bang om wat er met Mie is gebeurd. Heeft iemand haar met de een of andere magische spreuk veranderd in een skelet?

Pier deinst angstig achteruit en wil de slaapkamer verlaten, maar wanneer hij de houten deur opent, voelt hij iets langs zijn oor suizen en opeens kan hij zich niet meer bewegen.

De kraag van zijn donkerblauwe vampiermantel zit vast aan de deur. Eerst snapt hij niet hoe dit mogelijk is, maar wanneer hij over zijn schouder kijkt, ziet hij dat hij aan de deur is vastgeklonken met een ninjaster.

Mie duikt op vanachter haar kleerkast en kijkt Pier grijnzend aan.

‘Ik dacht al dat jij het was om mij te komen uitnodigen voor de vampierparty!’

Huiveringen deinen nog steeds door het lichaam van Pier terwijl hij naar het skelet in het bed wijst. ‘Ik... ik dacht dat jij dat was... Ik dacht dat er iets verschrikkelijks met jou was gebeurd... Hoe... hoe durf je mij zo te laten schrikken?’

‘Jij was toch ook van plan om mij eens goed de stuipen op het lijf te jagen?’

Pier weet dat Mie gelijk heeft en kan er eigenlijk weinig tegen inbrengen. ‘Hoe wist je dat ik vannacht bij jou zou langskomen... Heeft Boe of Pas of Wolf jou gebeld?’

‘Nee hoor, maar jij komt altijd precies een week voor de vampierparty langs, dus eigenlijk kon ik er mijn klok bijna op gelijkzetten dat je vannacht rond twee uur zou langskomen.’

‘Volgend jaar kom ik langs wanneer je het helemaal niet verwacht! En dan zal ik je zo hard laten schrikken dat al jouw windels in de knoop raken!’

‘Dat zien we volgend jaar dan wel weer.’

‘Wil je me dan nu weer losmaken, Mie, want ik heb geen zin om de hele nacht als decoratie in jouw slaapkamer te hangen.’

Mie trekt de ninjaster los en legt ze terug in de kast bij haar andere ninjaspullen. Zij is misschien niet de stoerste of dapperste van de *BOE!kids*, maar ze is wel de enige die een echte ninjaopleiding heeft gekregen en daar is ze best trots op.